

ΔΙΝΟΡΑ

«Οχι, δὲν θὰ τῆς τὸ ἔλεγε. Ἐὰ ἐσταμάτα τὴν ἐξομολόγησιν πρὶν ἐκφύγῃ τῶν χειλέων του. Ἀλλὰ τῆς εἶχεν εἰπῇ, ξαναπῇ, ἐπανελάθεν, —καὶ τὰ ἤκουεν ἀκόμη—, ὅτι ἦτο πλήρης ἀφοσιώσεως πρὸς αὐτὴν, καὶ προσέτι τὸν ἤκουεν ἰκετεύοντα νὰ διαθέσῃ αὐτὸν, ἂν ποτε...

Προέβλεπεν ὅτι ἡ τιμὴ τοῦ πτωχοῦ ἀνθρώπου θὰ ἡπαιλεῖτο μίαν ἡμέραν; Ἐγνώριζε τὸν Βερινιὸν; Τί ἤθελε νὰ εἴπῃ ὁ πρίγγιψ, ὀμιλῶν ὡς ὠμίλησε;

Δὲν ἐζήτηε πλέον νὰ τὸ γνωρίσῃ· ἐγίνωσκεν ἀπλῶς ὅτι ἡδύνατο νὰ ἀπεισθῇ πρὸς αὐτὸν, καὶ προσενηχθείσης τῆς ἀφοσιώσεώς του, ἐπείγετο νὰ τὴν δοκιμάσῃ.

Μόνον ὅτι θὰ ἔγραφε. Ἦσθάνετο περισσοτέραν εὐχαρίστησιν εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ὁμολογίας, ἢ μᾶλλον εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐμπεπιστευμένην ἰκεσίαν. Δὲν θὰ ἐτόλμα ποτὲ νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτὸν, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ἐνῷ θὰ τὴν παρετήρει διὰ τῶν κρυσταλλωδῶν γαλανῶν ὀφθαλμῶν του, τῶν σκληρῶν ὀλίγων, ὅ,τι τὴν ὤθει πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς τὸ μόνον ὃν πρὸς ὃ ἔτρεφε πίστιν. Ἐφοβεῖτο νὰ τοῦ εἴπῃ τόσα πολλά. Εἶχε τὸ μυστικὸν τῆς μέσας τῆς, τὸ ὁποῖον ἡδύνατο νὰ ἀναβλύσῃ μαζῇ μὲ αὐτὸ τὸ αἷμα τῆς καρδιάς τῆς. Ναι, θὰ τοῦ ἔγραφε. Μία ἐπιστολὴ δὲν θὰ τὰ λέγῃ ὅλα, ἀλλὰ λέγει ἀρκετά.

Καὶ ἡ Δινόρα ἐπανελάμβανε, γράφουσα, διὰ νὰ λάβῃ θάρρος, τοὺς λόγους τοῦ πρίγγιπος: «Δὲν ἔχετε καλλίτερον φίλον ἀπὸ ἐμένα!...» Καλλίτερον; ἀλλὰ δὲν εἶχε κανένα ἄλλον, ἢ πτωχὴ κόρη! Καὶ ἂν ὁ Κύριος Σαντεναὶ δὲν ἀπεκρίνετο! Ἀλλὰ θὰ ἀποκριθῇ. Εἶμαι βεβαία περὶ τούτου.

Ἡ ἐπιστολὴ, βραχεῖα, εὐγλωττος, ὡς ἀπελπισίας ἐκκλησις, ἐξέθετεν ἐν ὀλίγοις τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων. Ἡ Δινόρα κατατρομασμένη, ὁ Εὐγένιος Φερῶ κατηφανισμένος ἀπὸ τὴν καταδίκην. Δύο ὑπάρξεις ἐνταυτῷ κατὰκαρδὰ κτυπημέναι ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ταύτης. Καὶ ἀμφοτέραι ἀθῶαι! Ἐκείνη καὶ ἐκεῖνος, ὁ πατὴρ ἐπίσης ἀγαθὸς ὡς ἡ κόρη. Ἦδη ἡ Δινόρα Φερῶ ἀπηρθύνετο πρὸς τὸν πρίγγιπα Βωμαρτέλ Δὲ Σαντεναὶ πρὶν ἐκκαλέσῃ τοὺς δικαστὰς τοῦ σήμερον πρὸ τῶν δικαστῶν τοῦ αὔριον. Ἦτο μόνη, συντετριμμένη, στρέφουσα περὶ ἑαυτὴν μετὰ τρόμου διὰ νὰ ζητήσῃ ἐν ὑποστήριγμα.

Θὰ συνεχώρῃ σχεδὸν, ἐνθυμουμένη ὅτι ἐν τῇ οἰκίᾳ του εἶχε συναντήσῃ κατὰ πρῶτον τὸν πρίγκηπα, —ἀληθῶς, ναι, θὰ συνεχώρῃ εἰς τὸν ἄθλιον Βερινιὸν τὴν ἀγενὴ μοῖραν εἰς ἣν ἔσυρε τὸν Φερῶ, ἐὰν ὁ πρίγγιψ Σαντεναὶ, πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχασίν του, συνέτρεχεν ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἀναγγελίᾳ τοῦ κινδύνου.

Ἄμα ἐτελείωσε τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ἔδωκεν εἰς τὴν γηραιάν Βικτορίαν, ἥτις ἀνέμενε, παρατηροῦσα τὴν «Κυρίαν» νὰ σφραγίσῃ τὸν φάκελλον. Ἡ πτωχὴ γυναῖκα ἔτρεχε γρήγορα πρὸς τὴν δεινροστοιχίαν Μονσῶ, ἐνθα τὸ μέγαρον τοῦ πρίγγιπος ἐλάμβανε ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Δινόρας τὸ διπλωμένον ἐκεῖνο χαρτί, ὡς θὰ ἐλάμβανε συνταγὴν ἱατροῦ διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν ἐκτελέσῃ, ἀτενίζουσα πρὸς τὴν γραφὴν μετὰ δυσειδαίμονος σεβασμοῦ. Τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἦτον ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ Κυρίου, τὴν ὁποίαν ἐκράτει καὶ μέσα ἔς τὰ δάχτυλά τῆς.

— Γρήγορα, Βικτορίνα, πῆγαινε γρήγορα.

Ἡ γραῖα ἠφανίσθη. Ἡ Δινόρα τὴν εἶδε νὰ παρέλθῃ, ὡς σκιὰ ἐν τῇ νυκτί, τὴν κιγκλίδαν τῆς πλατείας, καὶ ἔμεινε μόνη, ἐπανελθοῦσα εἰς τὴν τραπεζαρίαν, καὶ παρατηροῦσα τὴν κενὴν θέσιν τοῦ πατρός τῆς.

Δὲν εἶχε πλέον δυνάμεις. Ὑπὸ τὴν λυχνίαν ἥτις ἐφώτιζε τὸν χιονώδη λαιμὸν τῆς, τὴν μαύρην λευμένην κόμην τῆς, ἔρριψε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν τῆς, καὶ κατασχιζομένη ὑπ' ὀλοχυγμῶν ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ τραπεζομάνδυλον, ὅπου ἡ Βικτορίνα εἶχε παραθέσει τὸ φαγητὸν διὰ τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον φυλακισμένον ἐκεῖ κάτω, τὸν ὁποῖον θὰ ὑπηρετεῖ τώρα κανεὶς δεσμοφυλάξ, ἔκλαυσεν· πᾶσα ἡ ὑπαρξὶς τῆς κατεβυθίζετο, τὰ τεταμένα νεῦρά τῆς ἀπέληγον εἰς παροξυσμὸν δακρυόπηκτον. Καὶ ἐν τῇ ἀπομονώσει ταύτῃ, ἥτις τῇ παρεῖχε τὴν σκληρὰν συναίσθησιν τῆς ὀρφανίας, τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο καὶ ὑπερήφανον πλᾶσμα δὲν εἶχε πλέον ἐπὶ τῶν χειλέων ἐπὶ τῶν δακρύων καὶ τῶν κραυγῶν τῆς, εἰμὴ τὴν θλιβεράν καὶ γλυκεῖαν αὐτὴν λέξιν παιδίου βατταρίζοντος ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς ὁδύνῃς του, ὡς ποτὲ ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς κούνας τῆς:

— Παπάκη!... Ἐκεῖνος!... Φτωχέ μου, ἀκριβέ μου πατέρα!... Παπάκη!... Παπάκη!...

Καὶ τῆς ἐφαίνετο ὅτι τὴν ἤκουε, τὴν παιδικὴν αὐτὴν ἐπικλησίαν, ἡ ὁποία, πάντοτε, τὸν ἔκανε ἀλλοτε νὰ τρέχῃ, ὅταν αὐτὴ ἐφοβεῖτο ἢ ἐπονόουσε, καὶ ἀνοίγων ἑξαφνα τὴν θύραν, νὰ τὴν πέρνῃ ἔς τὰ χερίά του, νὰ τὴν ἀγκαλιάζῃ, νὰ τὴν φιλή εἰς τὸ μέτωπον, νὰ τῆς λέγῃ: «Ἐτρελλάθῃκες; Ἐδῶ εἶμαι! Τί ἔχεις λοιπόν; Τί σοῦ ἔκαμαν, μικρὴ μου Δινόρα;»

Πτωχὲ Εὐγένιε Φερῶ; Ὁ δὲ τὸν ἐπανεβλέπε, μόνον;

IV

Ἡ γηραιὰ θεραπαινὶς ἐπανῆλθε μετὰ μίαν ὥραν, καταζαλισμένη, «μὲ παγωμένον αἷμα», ἔλεγεν. Ὁ πρίγγιψ Σαντεναὶ δὲν ἦτον εἰς τὸ μέγαρον. Ὁ Κύριος πρίγγιψ δὲν θὰ ἐπανήρχετο τὴν ἐσπέραν. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λάβῃ γνώσιν τῆς ἐπιστολῆς πρὸ τῆς αὔριον. Ὁ θυρωρὸς εἶχεν ἐρωτήσῃ τὴν Βικτορίαν, ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ βοήθηματος.

Ἀφοῦ τὸ θέλεις, μάλιστα, γιὰ βοήθημα.

Τότε ὁ θυρωρὸς αὐθαδέστατα ἔσπασε ἔς τὰ γέλοιον. Τὸν ἐνοχλοῦσαν ἐπὶ τέλους τὸν κ. πρίγγιπα μ' αὐταῖς ταῖς διακοναῖς. Ἐὰν ὁ κ. Σαντεναὶ ἐδίδεν εἰς ὅλους τοὺς ἐπαίτας ποῦ τὸν παρεκάλουν, δὲν θὰ τοῦ ἐφθάνεν ἡ περιουσία του.

Ἐπῆραν τὸ γρᾶμμα τῆς «Κυρίας» γιὰ γρᾶμμα ζητιάνας. Τί κτήν αὐτοὶ οἱ θυρωροί!

Καὶ ἡ Δινόρα, ἀκούουσα, ἐστοχάζετο ὅτι μεθ' ὅλα ταῦτα καὶ αὐτὴ ὁμοίως ἐζητιάνευε, καθὼς οἱ περιφρονημένοι ἐπαίται τοῦ συρφετοῦ. Ἐπρεπεν ἡ ὑπερηφάνειά τῆς νὰ ἐκλείψῃ πρὸ τῆς ἰκεσίας. Ἦθελε πρὶν γίνῃ γνωστὴ ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων ἡ ἀπόφασίς τῆς δίκης, νὰ ἀναγνώσῃ ὁ κ. Σαντεναὶ τὴν ἐπιστολὴν, ἥτις ἐρρίφθη ἴσως, τίς οἶδε ποῦ, ἀπὸ τὸν θυρωρὸν.

Αἱ ἐφημερίδες! Τὸ «Δίκαιον»! «Ἐπὶθέσις Βερινιὸν καὶ συντροφίας». Τί σπαταγμὸς τὴν ἐπαύριον ὅτε ἤνοιξε τὰ φύλλα τῶν ἐφημερίδων, ἐνθα ἐν ἐκάστη σχεδὸν γραμμῇ ἀνεύρισκε τὸ ὄνομα τοῦ πατρός τῆς, καὶ ἀνέγνω τὴν ἀπόφασιν τῶν δικαστῶν, ὕβριστικῶς καὶ αὐστηρῶς ἡτοιοποιημένην.

(ἀκολουθεῖ)